

[Rimstad.]

På baggrund af det betydelige ansvar, som det radikale venstre må føle over for den danske hærs manglende beredskab i årene forud for den 9. april 1940, må vi fra de uafhængiges side slå fast, at det radikale venstre i dag næppe er egnet som vejleder for befolkningen på det forsvarspolitiske område, så meget mindre som sagkundskabens bedømmelse af den nævnte pjece, som må være et udtryk for det radikale partis holdning, går ud på, at vore NATO-allierede med sikkerhed vil afvise den af det ærede medlem hr. Helveg Petersen skitserede ordning. Dette må jo siges at være ret ejendommeligt, fordi også det radikale parti, så vidt det er mig bekendt, har tiltrådt vort NATO-medlemskab.

For mit parti betyder den anførte placering af NATO foran FN ikke på nogen måde, at vi ikke værdsætter den store idealisme og arbejdsindsats, der er baggrunden for FNs virke. Man kan beklage, at ikke alle har lige let ved at bøje sig for den uselviske og positive tanke, der her er skabt ud af tom internationalisme, og man kan beklage, at FN som institution skal lide under manglende kontingentindbetalinger på et tidspunkt, hvor organisationen har mere brug for penge end nogen sinde tidligere. Det hjælper alt sammen ikke noget; vi må nøjes med at sætte vort håb til, at idealismen her vil marchere på trods af enhver selvskhed.

I forbindelse med FN vil jeg gerne benytte lejligheden til at understrege, at vort parti, der som bekendt ikke er repræsenteret i det udenrigspolitiske nævn, ikke ønsker at påtage sig noget medansvar for den tale, som den danske repræsentant i FN, hr. Hermod Lannung, holdt i december i New York, og som i øvrigt har været genstand for en del diskussion.

Før jeg giver nogle yderligere kommentarer til den sag, det her drejer sig om, vil jeg gerne slå fast, at også mit parti i virkeliggørelsen af racelighedsprincipperne ser en modsætning, som vi ikke alene kan tiltræde, men også vil arbejde for. Det er her ikke målet, men midlerne, der skiller os fra hr. Lannungs opfattelse, således som den kom til udtryk ved hans tiltræden på Danmarks vegne af den afrikanske

resolution om FN-sanktioner mod Sydafrika, der her er tale om.

Jeg har bemærket, at udenrigsministeren i sin netop afgivne redegørelse går ind for over for sikkerhedsrådet at anbefale, at resolutionens forslag om sanktioner gennemføres, og så meget vigtigere er det derfor for vort parti at redegøre for vor stilling til dette forslag.

Jeg vil begynde med at sige, at vi finder det uheldigt, at den af hr. Lannung afgivne udtalelse tilsyneladende ikke før afgivelsen blev afkonfereret med de øvrige nordiske lande. Herved forspildtes i hvert fald mulighederne for et fælles nordisk standpunkt. Gennemførelsen af et sådant ville efter vor opfattelse have haft en betydelig værdi. Danmark burde, ligeledes efter vor opfattelse, med et enigt Norden bag sig have undladt at støtte den sanktionspolitik, som selv de stormagter, der har samme syn på ideologierne som Danmark, ikke går ind for og dermed henviser den til at blive et slag i luften. Danmarks politik, synes vi, burde have været den gennem samtaler med de pågældende stormagter at overbevise dem om rigtigheden af metoder, der kan bringe en løsning af raceproblemerne, herunder apartheidproblemet, nærmere, og ikke den at tage parti sammen med lande, hvis hensigter ikke er entydige over for den endelige målsætning. Vi mener inden for vort parti, at Danmark på mange fronter har en international goodwill, som man ikke bør forspilde gennem — hvis jeg må udtrykke det sådan — standpunkternes fanatisme. Derved forspildes en indflydelse til gavn for problemernes rette løsning.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at vor udmærkede udenrigsminister, der har vist dygtighed og fremsynethed over for en lang række af de mere generelle problemer og også over for mange af de mere specielle, undertiden forekommer os at tage lidt for fanatisk og lidt for ensidigt på nogle af disse særlige sager. Det gælder i denne sag, men vi synes også, at det gælder i Rhodesiaspørgsmålet. Selvfølgelig ønsker ingen en racekrig, men ved at indtage det meget skarpe standpunkt, som udenrigsministeren gav udtryk for i sin redegørelse, til fordel for den ene part, den farvede befolkning, afskærer man sig i hvert fald fra de forhandlinger med den anden part, som på lidt